

LAURA FRANTZ

VĚČNÉ
PUTO

VEČNÉ
PUTO

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling lines that meet at a central point, resembling a stylized scroll or floral ornament.

VEČNÉ PUTO

LAURA FRANTZ

Copyright © 2019 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *A Bound Heart*
by Revell,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2019
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-35-5

*Venujem svojmu pradedovi
spred šiestich generácií
Georgovi Humovi
z Wedderburnského zámku
v Berwickshire v Škótsku.*

1

Čas ani prílív nik z nás nezastaví.

ROBERT BURNS
škótsky básnik

Ostrov Kerrera, Škótsko, 1752

Keď slnko skĺzlo z oblohy, Lark sa chrbtom oprela o hrboľatý útes na západnom pobreží ostrova. Ako indigovomodrá prikrývka sa pred ňou rozprestieralo more s množstvom spenených škvrnitých vĺn, na ktorých sa pohojdávali biele morské vtáky. Južný vietor jej zúrivo kmásal rozpustené vlasy – viali ako karmínová zástava. Minulú noc videla, ako na pobrežie prepašovali vyberanú látku rovnakej farby.

Nespočetné množstvo sprostredkovateľov a schôdzok za mesačného svitu prinášali do nelegálneho obchodovania plno nástrah. Často sa modlievala, aby sa tieto bezsenné noci s pieskom v topánkach už raz a navždy skončili.

V ten dych berúci májový večer, keď sa pomaly blížila noc, bolo nepríjemné len štipanie malých mušiek a zavalitá Jillian Brodyová. Narazila do Lark, pričom takmer prepadla cez okraj útesu.

„Bolo to šikovné, že? To s tými vyberačmi daní.“

„Nemyslím si,“ povzdychla si Lark a natáhovala krk, aby sa mohla pokochať rozsiahlym pobrežným mysom, ktorý sa nedal nazvať inak ako majestátny.

Jillian Brodyovej by sa nikdy nezverila s tým, že jej viac poplietol hlavu prítiažlivý kapitán lode *Merry Lass* a do noci sa odvážila len preto, aby čo i len na chvíľu zahliadla jeho alebo aspoň jeho loď. Nezaujímal sa o priebeh riskantného pašovania.

„Ty tu nie si z rovnakého dôvodu ako my ostatní.“ Jillian si ruky zaťala v päst a oprela si ich o bujné boky, hoci cestička útesu bola dosť úzka. „A čože som to počula? Vraj si odmietla pomáhať pri odnášaní nákladu?“

„Hrýzlo ma svedomie,“ odpovedala jej Lark. „Nemôžem sa zapojiť do niečoho, pri čom sa kradne, aj keď je to v prospech chudobných.“

„Ohó!“ doslova zo seba vyplula, práve keď nočný vietor podivne zakvílil a nadvihol okraje ich plédových šálov. „Dívaš sa na svojich druhov ostrovanov pekne zvrchu, čo? Padaj už preč!“

Hoci to povedala v zlosti, Lark toto prepustenie ochotne prijala, otočila sa a ponáhľala sa preč. Obratne našľapovala po cestičke, hoci už sa blížila polnoc. Tma sa ešte nechystala na ústup, takže pašeráci mali ešte dosť vzácneho času, aby dokončili prácu pod bezpečným rúškom noci.

Nervózne sa šplhala nahor, sem-tam sa obzrela na pláž. Dlhý večer napokon neprinesol nič. Na pobrežie nedorazil žiaden tovar a ani prítiažlivý kapitán sa nevrátil domov. Vošla do maličkého chalúčky, nie väčšej od kravína. Skromná kamenná búda bola jej domovom od narodenia. Keď v kotle bublala polievka alebo kaša, okolo ohniska z rašeliny obskakovali iba ona a jej starká. Jedlo za každým chutilo dymom. Predtým než si obliekla obnosenú nočnú košeľu, umyla sa a potom vyčerpaná padla do rozloženej postele.

Na druhý deň sa skoro ráno vliekla cez hmlu k zámku Kerrea. Bola rada, že aspoň na chvíľu zažmurila oči. Len čo sa ocitla na zámokoch pozemkoch, pocítila túžbu vkraďnúť sa do záhrady za kamennými múrmi a napiť sa zo žblnkotajúceho prameňa v jej rohu, no odolala. Dokonca aj v letných horúčavách tam bola voda

studená ako ľad. Väčšina sluhov nemala dovolené pohybovať sa v zámočkej záhrade. Pani domu nemala rada, keď sa služobníctvo pretŕčalo. Jej slabé nervy a krehké zdravie by to nezniesli. Nádherná besiedka bola vyhradená pre lady Islu a zriedkavých návštevníkov zámku Kerrera.

Obišla skromné hriadky byliniek v kuchynskej záhradke a dostala sa do svojej milovanej včelej záhrady. Prinášala jej pokoj. Kiežby v nej mohla ostať navždy! Tvorila ju tehlová stena obrastená brečtanom a oproti nej úle – množstvo úľov vyrobených z hrubých stebiel slamy a každý vymodelovaný do tvaru zlatistej kupoly s malými dvierkami naspodku. Ich obyvatelia si dokonca aj teraz pohmkávali rezkú melódiu, pustiť sa do práce uprostred vábíveho nechtíka a boráka lekárskeho. V lete sa zase očakávala bohatá úroda medovky, papyšteka a krasuľky. S príchodom augusta plánovala jeden alebo dva roje odobrať k vresu na výrobu vresovcového medu, po ktorom bol veľký dopyt a laird* ho mal veľmi v obľube.

Pozrela sa na otlčenú plytkú misu s čerstvou vodou – včelie kúpele. Vytvorila ich už pred rokmi. Okruhliaky z pláže slúžili pre tieto zaneprázdnené stvorenia ako sedenie, aby sa mohli napiť a neutopiť sa pri tom. Príchodom Lark sa akoby ich bzukot zintenzívnili. Vycítili ju a ako sa medzi nimi pohybovala, melódia ich piesne stúpala a klesala. Nie každému preukazovali náklonnosť. Gazdinú iba tolerovali, vlúdne krúžili okolo slúžok, no kuchárku v zúrivosti bodli. Pán zámku Kerrera sa medzi nimi prechádzal pokojne a úctivo, rovnako ako Lark. Obaja boli od bolestivého bodnutia ušetrení. Vždy ju zaujímalo, ako by asi reagovali na lady Islu, ale lairdova manželka sa zriedka odvážila priblížiť k úľom.

Zistiac, že všetko je v poriadku, teda aspoň v záhradách, pobrala sa smerom k zámku.

„Tak tu si, Lark.“

* škótsky aristokratický titul, obdoba anglického „lord“

Oneskorila sa? Pani Bairdová, prísna gazdiná, ju nikdy nezdravila a vždy v nej vyvolávala iba pocit viny. Z útrobov zámku k nej dolahlo oslobodzujúce zvonenie. To odbili nástenné hodiny v miestnosti pre služobníctvo.

Nemešká. Je tu načas.

Zo zväzku kľúčov pripnutých na opasku vybrala pani Bairdová kľúč od bylinkovej komory. Lark si ho vzala a zamrmlúc „ďakujem“ sa otočila na odchod. Vybrala sa po chodníčku vykladanom drobnými kúskami rozdrvených lastúr k malej kamennej budove pripojenej k zámočkej oranžérii. Búrka na nej vybila zopár okenných tabúl. Niekoľko rastlín v nej sa prebudilo k životu a hľadalo leto. Veľkolepý rozkvet týchto pestrých kvetov vyzdobil jeden sklený kút.

Dvere do komory pri otváraní zaškrípali. Obklopil ju prenikavý zápach mentolu a studeného vlhkého kameňa, čo jej pripomenulo povinnosti zo včerajška. Načiahla sa za zásterou hompálajúcou sa na háčiku, uviazala si ju v páse a pustila sa do práce.

Zadnými dverami čoskoro prešla do kuchynskej záhrady, majúcej na pamäti svoju úlohu. Dovnútra sa vrátila s prepĺneným košíkom bylín a nahliadla do otvorenej knihy na vedľajšom stolíku, aj keď recept tejto tinktúry už vedela naspamäť.

„Dobré ráno, Lark.“ Vyplašila sa, keď vo dverách zbadala stáť pána. Mal na sebe dokonale padnúce oblečenie od krajčírky z Edinburghu, ruky držal za chrbtom.

Chodieval sem zriedka. Nevidela ho už asi dva týždne, možno aj viac. Väčšinu času sa zdržiaval na súde v hlavnom meste. Tá vzdialenosť akoby všetko vymazala. Už si zvykla na tú bolesť. Keďysi si boli blízki ako dvojčatá, pretože Larkina mama bola jeho dojkou. Ibaže vtedy ešte nevedela, že on je MacLeish, pánom zámku Kerrera, a považovala ho len za jedno z detí služobníctva. Bol to zavalitý čiernovlasý chlapec so zdravou červenými lícami. Ani on netušil, že je iba dcérou slúžky. Spolu ich odstavili od mlieka, spolu sa batolili a neskôr spolu behávali po kopcoch ako nespútané žriebätká.

Keď ho teraz zazrela, takmer pustila košík z rúk. „Vaše lairdstvo...“
„Prestaň s tým, Lark.“

Slnko ožiarilo priestor, ktorý bol medzi nimi. Akoby to bola neviditeľná stena rezervovanosti. Nemala by a ani ho nemohla viac osloviť menom Magnus.

„Dorazili sme minulú noc. Poslal som správu. Nič si nedostala? O tom, že potrebujeme tonikum?“

„Nie.“ Cítila, že sa trápi. Ani jeho stoicizmus ju neoklamal. Jeho náhly príchod značil niečo zlovestné.

„Dočerta aj s poštou!“ zakliakal, poriadne nahnevaný.

„Nerozčuľuj sa,“ napomenula ho, pripomenúc si tým staré časy. Neznášala, keď sa takto trápil.

Uprel zrak k nebu, no jeho pochmúrnosť sa nezmenšila. „Kerrera prišla o dediča.“

Nie. Zase. V duši jej zamrzlo. Čo by mala na to povedať? Šesť potratov. Preto bola pani taká mrzutá. Kerrera zúfalo potrebovala dieťa, dediča. Jej starká povedala, že ak je lono zatvorené, nepomôže nijaký liek ani tinktúra.

„Doktori poslali lady Islu sem, aby sa zotavila. Preč od smradu a hluku mesta.“

Keď miešala bylinky, ruky sa jej takmer triasli. To je teda liek pre ňu! Nebolo tajomstvom, že pani nemala rada západné ostrovy. Kerreru považovala za necivilizovanú, mimo všetkého. Pre ňu ako rodenú Edinburčanku sa to rovnalo zločinu. Doktori ju však aj tak poslali späť sem na Kerreru.

Laird zahľadený na more žiariace viac dozlata ako namodro, keďže slnko sa už stihlo prehupnúť vysoko nad hradby zámku, si rukou prehrabol neučesané vlasy. „Čo by si mi poradila?“

„Niečo upokojujúce.“ Pohľad už zaostrovala na krčahy a hrncečky na horných policiach, premýšľajúc a hľadajúc odpoveď. „Kamilka, levanduľový olej, medovka.“

„Ako rýchlo to vieš pripraviť?“

„Niektoré veci nemožno uponáhľať,“ odvetila. „Nechceš hocijaký liek. Navyše, napadla mi ešte iná tinktúra.“ Mierne sa mu uklonila a potom prešla popri ňom, ponáhľajúc sa po zabudnuté bylinky.

„Dôverujem ti, Lark,“ povedal jej, keď sa vrátila späť do komory. „Možno dokonca viac ako edinburským lekárom.“

„Možno ma preceňuješ.“ Strela sa s jeho azúrovým pohľadom a hľadela naňho o niečo dlhšie, ako by mala, len preto, aby v jeho očiach vyčítala hĺbku jeho bolesti. „Často je tým najlepším liekom modlitba. Ale zatiaľ by malo pomôcť toto.“ Podala mu malú sklenenú fľaštičku. „Nech to slúžka milostivej panej zaleje vriacou vodou. Potom treba štvrtíhodinku počkať a vypiť to.“

„Čo to spraví?“

„Pomôže oddýchnuť lonu milostivej panej.“ Začervenala sa a ruky si zamestnala ďalšou prácou. Keď s ním diskutovala o týchto záležitostiach, cítila sa nepríjemne, ale prekonala sa. „Zregeneruje sa.“

Hľadel na ňu s očakávaním a bez akýchkoľvek rozpakov. Vyzeral zmätene, dokonca sklamane. Myslí si vari, že by to dieťa dokázala vyrobiť?

Odvrátil pohľad a prezeral si odvar, čo držal v ruke. S neprítomným výrazom na tvári sa poďakoval a odišiel.

Zvyšok popoludnia o tom ustavične premýšľala. Pustila to z hlavy až vtedy, keď po práci zavrela dvere komory a začula za sebou šušťavý zvuk. Vystrašila sa, ale keď k nej spoza ohrady doľahol známy hlas, tep sa jej upokojil.

„Priprav sa na dnešnú noc. Očakáva sa príchod *Merry Lass*. Keď sa vrátiš do svojho domčeka a potvrdí sa príchod lode, rozprestri postelňú plachtu cez naskladanú rašelinu. Ak bude pobrežie čisté, zasvietim svetlo. Ale buď opatrná. Hovorí sa, že sa tu pohybujú chlapíci od daní.“

Ďalšie pašovanie? „Nemô...“

„Čššš! Takže tie reči sú pravdivé, čo? Nepomôžeš? Kapitán sa na teba spolieha!“

Lark si povzdychla. Cítila sa rozpoltená. Vyvliecť sa z toho alebo urobiť svoj diel práce ako správny ostrovan? Rozprestrieť nejakú plachtu je to najmenej, čo by mohla urobiť, nie?

Bože, odpusť mi.

Napokon poslovi správy zdráhavo povedala áno a vybrala sa cestičkou dole k útesu. Stačila iba zmienka o vyberačoch daní a jej ľahostajnosťou to otriaslo.

„Hovoríš, že *Merry Lass* prinesie náklad soli?“

„Nie, starká, to som nepovedala. Iba v to dúfame.“

„Chvalabohu, ak áno!“

Sedeli spolu pri malom stolíku pod oknom sčerneným od dymu a jedli zeleninovú polievku a posledné ovsené placky bohato posypané syrom. Výhľad z okna bol veľkolepý a ohromujúci, dokonca aj pre starkú, ktorá tu žila najdlhšie. Ich malý domček na zráze sa akoby chúlil v tieni hradieb Kerrery. Zámok sa nad nimi týčil ako korunovačný klenot pobrežia. Svojou veľkolepou kamenou hradbou s ružovým nádychom a množstvom veží a vežičiek predstavoval akési útočisko pre lode plaviace sa na mori.

„Kto je kapitánom *Merry Lass*?“ vyzvedala starká.

Larkin žalúdok spravil kotrmelec. „Kapitán MacPherson... Rorry MacPherson.“

„Och! Chlapec Mada Dirka?“

„Hej, starká, všetci sme už vyrástli.“

„Nazdávaš sa, že pre nás odloží vrecko soli?“

Lark prehltna ďalšie sústo večere. Na ustavičné starkine otázky si už zvykla. „Celá dedina ju potrebuje, ak chceme prežiť ďalšiu dlhú zimu.“

„Laird nás nenechá hladovať.“ Hoci starká už mala svoj vek, čaj zaliala pevnou rukou. Dym zafarbil vzduch medzi nimi dobiela a vôňa čaju v sebe niesla pocit viny. Bol to pašovaný írsky čaj, rovnako ako soľ, na ktorú čakali. „Posledná plachetnica doviezla iba whisky. Tú nepotrebujeme, iba ako liek alebo na to, aby sme ňou zmiatli vyberačov daní.“

Soľ však na druhej strane predstavovala nevyhnutnosť na konzervovanie rýb. Odkedy však na ňu a čaj kráľ vyrúbil neúmerne vysokú daň, nik si ju nemohol dovoliť.

Starká si usrkla z čaju. „Čo je nové na zámku?“

To bola otázka, na ktorú by Lark najradšej neodpovedala. „Laddy Isla opäť prišla o bábätko.“

„Boh jej žehnaj.“ Starkine tmavé oči sa zúžili na tenkú štrbinku veľkosti jablkového semienka. „Aj lairdovi.“

„Naozaj neexistuje nič, čo by pomohlo splodiť dediča?“

Starká sa zahľadela do diaľky. Lark čakala, kým sa v jej očiach rozhorí nejaká spomienka. Za jej čias bola starká majsterkou bylinkárkou, tak ako jej mama bola kedysi dojkou. „Mám už slabú pamäť a je v nej veľa tmavých miest. Už toho veľa neviem.“

„No ak si niekedy spomenieš...“ Lark upierala zrak na svoj čaj, želajúc si, aby sa dali bábätká zaobstarať tak jednoducho ako soľ.

Kde bola *Merry Lass* počas tohto večerného súmraku? Aj keď sa poriadne prizerala, loď jej pohľadu unikala. Malá plachetnica s tmavými plachtami natretá načierne bola počas bezmesačnej noci takmer neviditeľná. Slnko brázdilo po západnej strane mora ako ohnivá guľa vrhajúca posledné lúče svetla na ich prázdne misky a plné šálky. Bolo cítiť pokoj a teplo.

Lark pohľadom prehľadávala celú pláž, kde sa už zhromažďovali prví muži so sudmi na prevoz nákladu. Čoskoro by sa mala pláž hemžiť koňmi a vozmi. Ženy sa vyzbroja palicami a vidlami a budú takto sprievádzať prevoz nákladu do vnútrozemia.

Ale ešte predtým, než *Merry Lass* napne plachty a vyrazí priamo k nim, hliadka musí poslať znamenie. Potom by mala Lark napnúť plachtu ponad ich rašelinový stoh a niekto ďalší zase zapáli svetlo na pobreží.

Obrovská morská jaskyňa sa mohla pochváliť iba niekoľkými desiatkami litrov brandy uskladnenými na jednej strane. Zvyšné úložné plošiny v zadnej časti zívajú prázdnotou. Keď sa noc prehupla do druhej polovice, studená voda olizovala Larkine bosé nohy a presiakla aj do špičiek kapitánových topánok. Času na rozhovor nebolo veľa, blížil sa príliv. Vždy to tak bývalo. Málo času. Málo slov. Veľké sklamanie.

„Dievča, čo by si potrebovalo? Hovor rýchlo.“ V dlhých čižmách, károvaných nohaviciach, pruhovanom trikote a s pištoľou a šablou poruke vyzeral Rory MacPherson ako pirát. Nadávajúc na vyberáčov daní Rory zlahčoval situáciu, ale aj naďalej zostával obozretný. „Zdá sa, že Filištíncom sa do rúk nedostane žiaden poklad.“

Usmiala sa. Roryho úškrn bol nákazlivý. Dnes v noci pašeráci opäť prešli daňovým úradníkom cez rozum. Táto korisť bola fantastickým úspechom. Štyridsať debien čaju. Tridsať lisov tabakových listov. Osemsto litrov brandy. Dva sudy fig a sladkého drievka. Obrovské množstvo soli a ovsa.

„Sol’ a ovos.“ Lark si predstavila, ako sa starká poteší. „Možno melasu.“

„Dobre.“ Cítil jej radosť. Jej zdráhanie? Ako kyvadlo sa prikláňala raz k jednému, potom k druhému. Takmer povedala aj čaj, ale obávala sa, že by pôsobila nenásytne.

„Čaj?“ spýtal sa energicky, akoby vycítil jej otáľanie. „Zopár tehličiek alebo celú krabicu?“

„Nedokážem odvlieciť celú...“

„Ja áno. Chystám sa do *Bodliaka*. Vezmi zvyšok.“

Niesli poriadny náklad. Lark však bola silná, mala rýchly krok a často prechádzala strmými chodničkami osvetlenými iba svetlom zo zámku Kerrera. Ich stopy čoskoro zmyje príliv. *Merry Lass* sa vráti na more a šváry kapitán spolu s ňou.

Lapala po dychu a štóla jej kĺzala z pliec. Nasledovala kapitána hore svahom. Ako sa približovala ich rozlúčka, eufória z toho, že naplní špajzu, sa zmenšovala. Rory nikdy neostával dlho. Keď odíde, ostane z neho iba príznak a spomienka, ako pred ňou kráčal hore svahom a sem-tam odkopol kamienok. Zdalo sa, akoby z neho za každým odchodom strácala ďalšiu časť, až kým sa úplne nerozplynul na hmlu, znášajúcu sa nad vodou.

Tak sa cítila, keď sa pán oženil. Kým ho neopantala Isla, bol súčasťou jej života. Čoskoro nato sa Rory vybral na more. Obe straty ju hlboko zasiahli. Kým si títo muži razili svoju cestu v šírom svete, ona zostala stále tu, pripútaná k svojmu domčeku a zámku.

Pozrela hore a v ušiach jej zaburácal ohlušujúci zvuk morského príboja. Dnes v noci nad nimi Kerrera žiarila ako lampáš. Rýchlo sa pozrela pod nohy a potom opäť odtrhla pohľad od chodníčka i Roryho širokého chrbta naloženého nákladom a upriamila pohľad na najväčšie zámocké okno.

Nepochybne tam stál Magnus MacLeish a pozeral na nich. Odolala nutkaniu zamávať mu na pozdrav. Jeho vysoká silueta jej bola dôverne známa, viac ako Roryho robustná postava kráčajúca pred ňou. Zapozerala sa trošičku dlhšie, ako mala, a pošmykla sa jej noha. Do vyvrtnutého členka jej vystrelila tupá bolesť. Malé kamienky sa ako výstrely hlučne rozsypali zo svahu, na čo sa Rory otočil.

Niekedy, keď bola preprava tovaru do vnútrozemia príliš riskantná pre hrozbu, ktorú predstavovali vyberači daní, ukryli náklad v zámockých pivniciach.

Ale dnes v noci nič nehrozilo. Vykračovali si slobodne aj s naloženým nákladom. Sťažka dýchala. Napokon vyšli na vrchol svahu a zišli z cestičky. Bola na seba hrdá. Zvládla to aj s poraneným členkom.

„Si stále tu, dievča?“

Mierne podskočila a nadľahčila si trochu svoj náklad, až sa jej do chrbta zarezávali kožené remene.

„Pravdaže.“

„Pravdaže?“ uštipačne si ju doberal.

„Čo tak okázalo? Hráš sa na paničku? Nestačilo by obyčajné hej?“

Začervenala sa a bola rada, že je tma a nevidí, ako sa pýri. To slovo raz použila pani svojím ráznym aristokratickým tónom. Odvtedy jej obyčajné „hej“ pripadalo príliš neotesané. Ako špina, presne ako ich staručký domček pred nimi. V bielom svetle mesiaca síce pôsobil očarujúco, ale stále bol jednoduchý. A fádny.

Rory zložil náklad čaju a Lark sa tiež zbavila svojho bremena. Starká so škripotom otvorila dvere. Naširoko sa usmievala aj napriek tomu, že jej chýbali zuby. „Čo dáš, to dostaneš.“

Za tie ťažko vyslovené slová sa jej Rory mierne uklonil, na čo sa starká zachichotala. Ale ani to netrvalo dlho. Na svoju neľúbošť ku kapitánovi totiž zabúdala len počas pašovania.

Lark sa porozhliadla, či na nich nečíha nejaký tieň. Prichádzal dážď. Na ceste do *Bodliaka* Rory asi poriadne zmokne. Starká začala tovar po jednom odnášať dnu do tajnej skrýše pod krbom, zatiaľ čo Lark hovorila s kapitánom.

„Vďaka.“

„To je všetko, čo dostanem?“ odvetil.

Už si zvykla na jeho doberanie. Osladila ich rozlúčku malým pukerlíkom. Ani veselé vyspevovanie čajníka nezabavilo Lark pociťtu melanchólie z toho, že ju Rory s klobúkom v ruke opúšťa.

„Niekedy mi musíš porozprávať o svojich cestách. Či sú tie francúzske dámy také krásne, ako sa vraví. A aké zelené je Írsko,“ kričala za ním. Jej hlas sa strácal v studenej tme.

Niet divu, že chcel odísť. U *Bodliaka* v krčme mu ponúknu viac, ako len uhasiť smäd. Počula historiky, ako tam očarúva vidiečanky saténovými stuhami a kúskami čipky z cudzích krajín. Jej takéto čačky nedoniesol. Nič, iba soľ, ovos a čaj. To značilo, že bola preňho asi taká príťažlivá ako kyslé mlieko.

Nemala ho veľmi čím očariť. Nemala ako ho zadržať. Nemala pivo, na ktoré by ho mohla nalákať. Chcelo sa mu hovoriť ešte menej ako naposledy pánovi. Ale keby jej aj bol venoval pozornosť, bola rozrušená. Kvôli tomu pašovaniu a takto nečestne nadobudnutému tovaru sa cítila ako bez života.

Starká postávala v otvorených dverách domčeka, akoby bola gardedáma, a pozorovala ich lúčenie. „Daj si čaj, Lark.“

A tak aj spravila.

2

Ovos je zrno, ktoré sa v Anglicku používa
najmä na kŕmenie koní,
ale v Škótsku predstavuje obživu pre ľudí.

SAMUEL JOHNSON
anglický básnik a esejista

Magnus kráčal cez tmavé chodby Kerrery, nesúc v ruke svietnik. Sviečka akoby roztancovala obrysy inak ponurých zámockých chodieb. Na máj bolo dosť chladno. Posledná zima bola dlhá a neúprosná. Neustále myslel na deti z dediny, ktoré zahynuli počas zimných mesiacov v dôsledku chorôb a podvýživy. Dôkazom toho boli kríže týčiace sa nad ich hrobmi na cintoríne, na ktoré pozeral z okna svojej pracovne. Tie vetrom ošľahané kríže a jeho túžba po vlastnom dieťati v ňom vyvolávali neustálu melanchóliu. Dúfal, že teplejšie počasie by mu mohlo zlepšiť náladu.

Aký rozdiel by to bol, keby sa chodbami zámku ozýval detský smiech! V priebehu rokov už prišiel o šesť nenarodených detí. Čo by len dal za to, keby teraz džavotali pri stole a bola by ich plná detská izba. Na konci tejto túžobnej predstavy vždy narážal na zdrvivú realitu – Kerrera sa aj naďalej ozývala prázdnotou.

Jeho žena bola fyzicky veľmi slabá. Mala skvelý rodokmeň a bola krásna, lenže nemohla mať deti. Nedokázala donosiť ani

jedno dieťa. Kiežby sa tieto nešťastia dali predvídať predtým, než sa uzavrie zmluva a prijme záväzok „kým nás smrť nerozdelí“. Prsteň ho teraz neprijemne ťažil. Svoje sľuby si však ctíl a ďalej sa modlil za zázrak.

Nechcel vyrušiť manželku, takže keď prechádzal popri jej izbe, našľapoval opatrne. Sprevádza ho jeho verná kólia. Dotyk vlhkého psieho ňufáka mu bol útechou.

Spáľňa bola mierne pootvorená a ozval sa z nej Islin hlas. „Magnus?“

Než vstúpil dnu, pokynul psovi, aby zostal na chodbe. Sviečka mu v rukách dohárala, no nevšimol si to.

Izba hýrila prepychom. Vynímala sa v nej zlatá farba a najlepšie vybavenie z Londýna. To všetko ožarovalo pol tučta sviečok v ozdobných svietnikoch. Aj napriek neskorej nočnej hodine mala v lone otvorenú knihu a niekoľko ďalších zväzkov ležalo vedľa nej na nočnom stolíku. Celé dni čítala. Niekedy dokonca až do noci, kým nemala pod očami tmavé kruhy. Kerrerská knižnica patrila viac jej než jemu. On bol mužom činu, mal veľa práce s nájomníkmi a majetkami a na čítanie mu okrem Písma neostávalo veľa času.

„Isla.“ Zastal pred obrovskou posteľou, o ktorú sa delili čoraz menej. Baldachýnový záves bol spolovice zatiahnutý. Teplo z kozuba mu hrialo chrbát, ale do chladných zákutí hradu sa nedostalo. Jej osobná slúžka mala stále plné ruky práce, no Magnus netušil, čím vlastne dámy zamestnávali svoje slúžky.

„Nemôžem spať,“ nechala knihu bokom a začala hladkať svojich dvoch navlas rovnakých mopslíkov na druhej strane posteľe. „Chcem od bylinkárky viac tinktúry. Od tej včelárky.“

„Larkinu medicínu?“

Isla sa naježila a on v tej chvíli oľutoval svoju zaťatosť. Vždy volal sluhov po mene. Ak už pre nič iné, aspoň preto, aby provokoval svoju ženu. Ona by, naopak, sluhu nikdy neoslovila inak ako podľa úlohy, ktorú zastával. Tým zase ona dráždila jeho.

„Tá bylinkárka, áno.“

„Nedávala ti ráno tinktúru tvoja slúžka?“ spýtal sa.

„Pravdaže, ale už sa minula. Bolo toho málo. Nemôžeš teraz poslať po to dievča? Zobudiť ju?“